Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Реклямаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 140. Недѣля 23 Червия (5 Липня) 1891. Рôкъ I.

Варшавскій дневникъ о галицкихъ Русинахъ.

Вже то российска праса не грѣшить знанемъ житя и вôдносинъ хочь бы и якого небудь зъ народôвъ славяньскихъ; неразъ попише она таке, що не повстыдавъ бы ся того хочь бы й якій небудь Французъ. За то чванить ся она своимъ славянофільствомъ и покрывае тымъ свое грубе незнане славяиского свѣта. Але то ще не грѣхъ анѣ не встыдъ чогось не знати, но несовѣстностію ба пôдлотою есть перекручувати факты та писати неправду. На нашъ поглядъ періодична праса повинна представляти о скôлько можна вѣрнй и правдивй записки сучаснои исторіи а не саму неправду и крутанину. Була бы то колись робота Сізіфа, того историка, котрый бы на пôдставѣ российскои прасы періодичнои хотѣвъ дôйти правды и на нѣй оперти свою исторію. Правда, що суть вымки и мѣжь российскими ґазетами, але они такъ незначнй, що годѣ ихъ навѣть втягати въ рахубу. Зъ помѣжь всѣхъ однакожь вôдзначались своею крутаниною въ славяньскихъ справахъ колишный орґанъ Каткова „Московскія Вѣдомости“ та и нинѣшный урядовый орґанъ „Варшавскій Дневникъ“, котрый досыть часто забирае голосъ въ справахъ галицкихъ Русинôвъ. Та сама ґазета вôдозвалась сими днями зновъ о Русинахъ, а проливаючи свои крокодилевй слезы а що пописала, послухаймо:

„Галичина — каже „Варш. Дневникъ“— розпадае ся на *русскую* и польску. Крôмъ того есть ще такъ звана угорска Русь а богато *русскихъ* проживае на Буковинѣ; тымъ способомъ *русская* народность знаходить ся за границями Россіи а австрійскй *русскіе* — значить ся Россіяне — не мають нѣякои звязи зъ пôдставною масою российского народу. Але не досыть того — поодинокй части российскои землѣ пôдъ панованемъ Австріи роздѣленй одна вôдъ другои. Галичина знаходить ся въ зовсѣмъ иншихъ політичныхъ и житевыхъ вôдносинахъ, якъ Буковина, хочь оба тй краѣ выбирають своихъ пословъ до Вѣдня, а угорска Русь належить безусловно до Угорщины а до парляменту въ Пештѣ не выбирае нѣякихъ пословъ. Галицка Русь знаходить ся пôдъ жидôвско-польскимъ ярмомъ, польщить ся скоро а пôдъ взглядомъ економічнымъ есть невôльникомъ жидôвъ; на Буковинѣ *русскихъ* переслѣдують Нѣмцѣ, котрымъ помагають Поляки, пôдчасъ коли Русины на Угорщинѣ мадяризують ся. На Угорщинѣ шовінізмъ мадярскій дôйшовъ до того степени, що старають ся заступити языкъ славяньскій въ православнôй и уніятскôй религіи языкомъ мадярскимъ. При такихъ рôзныхъ ситуаціяхъ и условіяхъ мусить бути и рôзный способъ обороны, але засада повинна бути одна и та сама якъ есть одна цѣль антироссійскои політики. На Угорщинѣ, де обычаѣ суть бôльше неотесанй, правительство и публіцистика кажуть отверто, що *русскихъ* треба выгубити а дѣяльность ихъ вôдзначаесь варварствомъ. Инакше поступають Поляки въ Галичинѣ, але за то далеко небезпечнѣйше, хочь на око лагôднѣйше. *Выдумали они якесь окреме малоруске племя, якійсь окремый народъ,* що въ польско-австрійскôмъ языцѣ называесь *Русинами*, котрй суть народомъ индивідуальнымъ и зовсѣмъ иншимъ якъ Россіяне. Коли Мадяре по просту забивають и нищать *русскихъ*, то гнобителѣ галицко-российского народу старають ся абы наступивъ розкладъ въ его власнôмъ серци, щобы розôрвати его на части и засѣяти роздоръ и заколотъ въ его души. И роздвоене то есть чимъ разъ сильнѣйше.“

Въ тôмъ дусѣ пише „Варш. Днев.“ дальше радить держати ся чистого консерватизму въ первѣстнôй формѣ и не датись опанувати мрѣямъ симпатичнымъ для всѣхъ Славянъ якъ: народность, европейскôсть и людскôсть. Въ дальшихъ выводахъ пише „Варшавскій Дневникъ“:

„Иванъ Франко, особистôсть зовсѣмъ маловажна, аґітаторъ, жадныхъ слѣдôвъ по собѣ не лишае и не лишить. Належить вôнъ до ряду тыхъ, що самй себе туманять и живлять се переконане, на нѣчôмъ не оперте, що державть руку на живчику народного житя. Такй люде суть добрй яко орудія дѣлаючихъ пружинъ. Такій самъ и Романчукъ и всѣ ему подôбнй, котрй нинѣ идуть на руку Полякамъ въ Австріи и живлять ся окрухами, спадаючими зъ польскихъ столôвъ. Такй люде якъ Франко, Драґомановъ и tutti quanti, чи они

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

— Слухай, — говоривъ ему, — коли твое привязане остоить ся супротивъ розрывки, розлуки и новыхъ вражѣнь — не скажу тобѣ й слова, вернешь домôвъ, на давнѣйше жите. Буде то доказъ на то, що для тебе не ма вже другои будучности, крôмъ сеи. Але чомубъ не спробувати лѣку, чомубъ не змыти зъ себе тои плямы? я ѣду до Варшавы — а ты не мавъ бы такожь охоты по тôльки рокахъ еи побачити?

Тадѣй пôдъ конець мовчавъ; Августъ настававъ на него, але того вечера не вымôгъ ще на нѣмъ нѣчого. Непрошеный забавивъ въ Озерѣ еще оденъ день и зъ упоромъ приятеля, що переконаный о спасенности своеи рады, обстававъ за выѣздомъ, намавлявъ, захочувавъ, просивъ.

Тадѣй що разъ бôльше мовчавъ, що разъ менче вôдмагавъ ся — вкôнци ставъ показувати дрôбнй перепкоды, котрй Августъ усувавъ безъ труду.

— Ѣдемо, — сказавъ обôймаючи его, — мусишь ѣхати.

— А щожь буде зъ Уляною?

— Нехай тебе выжидае! лиши еи тутки, хочьбы самовôльною панею дому....

— Еи будуть переслѣдувати тутки.

— Зновъ якась мрѣя. Мусишь ѣхати и кажу тобѣ, що ѣдешь зô мною.

— Якъ-же ѣй се сказати?

— Хочешь, то я тебе выручу.

— А! дай спокôй — то не може бути — я не поѣду....

— Ты давъ минѣ слово, ѣдешь! лише на двѣ недѣлѣ.

Тадѣй выйшовъ и побѣгъ просто до кôмнатки Уляны. Она сидѣла при вôкнѣ и сперши ся на руцѣ глядѣла на полыскуюче ся озеро. Дивила ся, але не бачила, бо тй очи були невидющй, склянй, нерухомй, бо тй очи були повнй слѣзъ, що незамѣтно лили ся зъ пôдъ повѣкъ и спливали по лици.

Коли вôйшовъ, затремтѣла, але осмѣхнула ся.

— А що? поѣхавъ? — спытала.

— Нѣ — вôдказавъ рѣшучо Тадѣй — нѣ ще—але завтра ѣде и я зъ нимъ;—остовпѣла

— А я? — спытала, ламаючи руки и пôднимаючи голову.

— Ты останешь ту — я верну скоро, — лепетѣвъ Тадѣй и зблизивъ ся до неи. — Лишаю тебе панею дому, прикажу, щобы тебе тутъ всѣ слухали.

Уляна закрыла руками очи, опустила голову и озвала ся зъ плачемъ:

— О! якъ хочете! я можу вернути — вернути — до хаты!

— Але я того не хочу. — Що зъ тобою? — закликавъ Тадѣй. Я верну скоро — за тыждень!

— За тыждень! и то скоро у васъ? — спытала.

Тадѣй мучивъ ся страшно, паленѣвъ и не знавъ, якъ скôнчити зачату розмову. На его щасте вôйшовъ Якôвъ. Выдаване приказôвъ до дороги и порученъ до дому перервало ту небезпечну розмову. Уляна вôдвернула ся до вôкна и вже не рушала ся.

Другого дня рано стояли пôдъ рундукомъ запряженй конѣ, а Тадѣй не мôгъ вырвати ся еще зъ обôймôвъ шаленои майже жѣнки, що напирала ся ѣхати зъ нимъ разомъ.

— Здурѣю тутки, — голосила — сама! сама! мене ту забють! я не выдержу!

Надармо вцитькувавъ еи Тадѣй, надармо обѣцювавъ скорый поворотъ: немовъ бы прочувала вже иншу будучнôсть, ухопила его въ послѣднихъ обôймахъ и тримала такъ мôцно, що на голосъ Августа мусѣвъ ѣй майже силою розôрвати руки. Ще разъ обцѣлувавъ еи заплаканй очи и выбѣгъ на двôръ

проживають въ границяхъ Россіи, чи поза ними, не мають нѣякого значѣня. Зъ початку роблять богато шуму а для ихъ потѣхи и вдоволеня мѣлкои пристрасти збирають ся доокола нихъ приклонники и приятелѣ ихъ переконань, пôзнѣйше стають они особнякомъ, тратять ґрунтъ пôдъ ногами забутѣ зовсѣмъ и коли лишають слѣдъ, то лишь той, щобы зъ него нове патріотичне поколѣнє научило ся якъ неналежить поступати."

Шкода бы труду запускатись въ якусь ширшу полеміку зъ цѣлою сею крутаниною „Варш. Дневника", але на кôлька еи точокъ треба таки звернути увагу. Рѣчь очевидна, що „Варшавскому Дневникови" якъ и всѣмъ панславістамъ иде найбôльше о то, що оденъ оставшій ся трохи по заду въ розвою народъ смѣє пôдносити теперь голову и домагати ся свого права та кобы то ще въ Австріи а то и въ самôй Россіи а Россіи хотѣлось бы такъ дуже его знѣвелювати. Духъ тьмы и неволѣ воює завсѣгды неправдою и перечененъ, тожь рѣчь природна, що треба передовсѣмъ заперечати истнованє руского народу дебы вôнъ не вôдживавъ и тому то панславістична праса россійска въ спôлцѣ зъ нашими москвофілами кричить на все горло; Нема нѣякихъ Русинôвъ, нема ихъ нѣгде, нема навѣть и въ Галичинѣ, всюды лишь чистѣ Россіяне, або якъ нашъ народъ звычайно каже — Москалѣ. Русинôвъ выдумали Поляки назлость Москалямъ! Ну, стара то пѣсня лишь трохи на иншій ладъ. Дарма, що хтось такъ кричить; нинѣ вже знають и широкѣ масы нашого народу, хто они и самѣ можуть сказати чи они Москалѣ чи нѣ, чи ихъ бесѣда московска чи руска. Про таке горланє намъ байдуже. Але „Варшавскій Дневникъ" каже, що Поляки выкликали роздоръ въ „россійскômъ" народѣ въ Галичинѣ, щобы его спольщити. Ну, мы здоровѣ знаємо зъ вôдки взявъ ся роздоръ мѣжь Русинами въ Галичинѣ. А хтожь его выкликавъ якъ не тѣ, що нѣбы то теперь на него нарѣкають а въ души радѣ зъ того? Хто хоче бути Русиномъ, той певно не спольщить ся и Поляки его до того анѣ не силують анѣ не беруть ему того за зле, що вôнъ держить ся свого. Але хто разъ свого вôдцуравъ ся, хто покинувъ свôй народъ и глядить для себе мѣсця въ Петербурзѣ та Москвѣ, тому вже певно все одно, куды вôнъ повернесь. Роздоръ зробили и роблять тѣ, котрѣ кажуть, що нема руского народу въ Галичинѣ и тôлько россійскій, та що хтось для своихъ цѣлей выдумавъ лишь народъ рускій.

„Варшавскій Дневникъ" жалуєсь на то, що Мадяры хотять Русь угорску убити. А хтожь еи убивъ якъ не сама Россія своимъ панславізмомъ, вôдрываючи угорскихъ Русинôвъ вôдъ рôдного народного ґрунту. То хотѣла бы она зробити и въ Галичинѣ, тôлькожь тутъ не такъ легка рѣчь и зъ вôдси жалѣ та нарѣканя на то, що Поляки выдумали рускій народъ.

„Варшавскій Дневникъ" хотѣвъ бути всесторонньнымъ, та зачепивъ пп.: Ивана Франка, пос. Романчука и Драґоманова. Мы не думаємо за тыхъ панôвъ промавляти, але все таки насуваєсь намъ одно пытанє: Чого хочете вôдъ Драґоманова? Тажь то вашъ выхованокъ. Прочитайте лишь „Народ", якъ вôнъ ревно выступає въ интересѣ россійского языка, котрый єсть чей вашимъ. Вôнъ же видить въ нѣмъ єдине щастє и спасеніє руского народу, коли вже не цѣлого славяньства; вôнъ же робить той заколотъ и запутанє понятій, котре вамъ на руку. Чогожь цураєтесь его, чого копаєте ногою? Чи на то вôнъ заслуживъ?

Гоненє христіянъ въ Хинахъ.

Ґазета *North China Daily News* приносить новѣ вѣсти о гоненю христіянъ въ Хинахъ, зъ котрыхъ выходить, що фанатизмъ Хинцѣвъ противъ христіянъ розбуджено сильно розпущенємъ выдуманои байки, що католицкѣ священики въ домахъ притулку для сиротъ убивають хиньскѣ дѣти, щобы зъ ихъ очей робити якісь лѣкъ. Хто ту байку выдумавъ и хто еи розпустивъ не знати; але фактомъ єсть, що всѣ въ ню вѣрять а тымъ бôльше люде простѣ и темнѣ хиньскѣ масы народу. Розъяренє Хинцѣвъ звернулось отже насамперѣдъ противъ єзуитскои місіи въ Вугу. Товпа кинулась на дôмъ міссійный и розвалила его, прогнала священикôвъ и пôдпалила церковь та кôлька домôвъ христіяньскихъ. Такожь напали були Хинцѣ и на анґлійскій консулятъ а консуль и его жѣнка спасли ся лишь тымъ способомъ, що поперебирались за Хинцѣвъ. Товпа хотѣла ще пôдпалити и комору мытову але урядники узброили ся въ карабины та револьверы и стали боронитись. Ажь коли надплыла хиньска лодь канонірска и пустила кôлька куль до мѣста, наставъ спокôй. Дня 16 мая повторились подôбнѣ сцены въ Нанкінѣ. Тамъ знову пôдбурено народъ въ той способъ, що розпущено поголоску, що Таотаі (ґубернаторъ) потвердивъ телеґрафічною депешою вѣсть о поубиваню хинскихъ дѣтей католицкими священиками и въ Нанкінѣ кинулась була товпа на католицкихъ священикôвъ, котрѣ лишь зъ трудомъ оборонили ся. Найновѣйша вѣсть зъ Шанґаю зъ дня 25 червня, доносить, що мимо енерґічного декрету хиньского цѣсаря, въ котрôмъ вôнъ завзываѣ хиньскѣ власти, щобы они гоненє христіянъ якъ найскорше спинили, мученє христіянъ єсть тамъ на порядку дневнôмъ. Положенє стало тымъ прикрѣйше, що на войско, котре тамъ прислано, щобы оно зробило порядокъ, не можна спустити ся. На щастє приплыло теперь на хиньскѣ воды двацять европейскихъ кораблѣвъ военныхъ, котрѣ на случай научать хиньскѣ товпы порохомъ и кулями розуму та пошанованя христіяньскои вѣры.

Рада державна.

(*36-те засѣданє палаты пословъ зъ дня 3. липня*). Вчера розпочала палата добату надъ буджетомъ міністерства скарбу- — Пос. Гарнгафтъ обговорювавъ лихій станъ селяньства и дрôбного промыслу, котрый давъ бы ся усунути лишь черезъ полекшѣ податковій клясамъ бѣднымъ, а наложенє тягарôвъ на клясы богатшѣ. Пос. Вайґель представлявъ такожь упадокъ рôльництва и торговлѣ пôдъ тягаромъ податкôвъ. Въ Галичинѣ прибôльшено податковыхъ урядôвъ, а маніпуляція податкова таки не полѣпшилась. Найбôльше терпить сѣльскій народъ черезъ несправедливый вымѣръ податкôвъ. Законъ о стяганю податкôвъ зъ 1835 р., потрѣбно конче зреформувати.

Пос. Плясъ промавлявъ въ справѣ свого внесеня о зменшеню податку ґрунтового и описувавъ прикре положенє селянъ. — Ґесманъ доказувавъ, що середный станъ причиняєсь найбôльше до удержаня державы посередными податками и нарѣкавъ на бюрократію а президентъ завôзвавъ его до порядку. На то Ґесманъ: Я говорю до рѣчи. — Пос. Врабецъ: О системѣ правительства. — Пос. Шнайдеръ до Врабеця: Знову вôдзываєсь Alliance Israelite! — Врабецъ: Вы фальшôвникъ штампілій! Въ палатѣ настає великой

Слѣдомъ за нимъ понѣсъ ся голосный плачь — але Уляна не посмѣла выбѣгти, бояла ся чужого чоловѣка и людскихъ очей; припала лишь до вôкна, котре выходило на дворъ, щобы не стратити зъ очей Тадея. Серце говорило, що не верне такимъ, якимъ выѣхавъ.

А вôнъ? И вôнъ глядѣвъ за нею. Въ тôй хвили була для него дорожша, якъ коли небудь — при розлуцѣ крѣпшає ще разъ такъ, хочь бы погасаюче вже привязанє, змагає ся зъ новою силою, правда, що на коротко, але небезпечно. Часто таке хвилеве скрѣпленє чутя лякає чоловѣка и грозить ему ще бôльшимъ, якъ може бути, бôлемъ. Смутный и хмурный усѣвъ Тадѣй зъ Августомъ. Очима пращавъ бѣдну Уляну, а въ серци обѣцювавъ собѣ, що верне до неи скоро, дуже скоро, завтра. — Не знавъ, що то чутє, якого дôзнававъ въ тôй хвили, мавъ по дорозѣ згубити, зôставити на самôмъ краю подорожи, розсыпати поволи зъ уплываючими хвилями, зъ дôзнаными враженями и новыми надѣями.

А нѣмъ ще прийшовъ вечеръ, грала вже на устахъ Тадея давно невидана усмѣшка. Чесный Августъ звеселявъ его живымъ оповѣданємъ, неволивъ его забути за дôмъ и за себе. Вôнъ добиравъ найвеселѣйшихъ повѣстей, найдивнѣйшихъ пригôдъ и коли побачивъ, що на устахъ приятеля зацвивъ першій осмѣхъ, чувъ ся майже щасливымъ.

XV.

Уляна лишила ся сама зъ своєю пристрастію, смуткомъ и думками, сама, якъ палець сама. Не знала, якимъ способомъ позбутибъ ся ихъ, мусѣла плакати. Люде зъ иншого стану мають на смутокъ, бôль и розпуку лѣкъ у тôмъ, що усувають причины, котрѣ ихъ породили. Они покидають мыслею чорный кругъ, а намѣсть утраченого житя, вытворюють собѣ нове житє штучне. Для Уляны було се неможливе; она лишила ся сама на мѣсци, де всьо пригадувало ѣй Тадея, безъ занятя, безъ розрывки; дивлячи ся разъ вразъ на себе и на свôй бôль. Минувъ тыждень — она сидѣла при вôкнѣ и даромъ вызирала на гостинецъ, даромъ выглядала Тадея; наслухувала за кождымъ туркотомъ, при кождôмъ гаморѣ на дворѣ серце въ нѣй товкло ся; неразъ зрывала ся въ ночи и бѣгла дивити ся, чи не приѣхавъ часомъ. А его не було. Сама, цѣлкомъ сама, числила довгѣ, пустѣ и блѣдѣ днѣ, що ихъ проводила, якъ не при кужели, то въ городѣ на смутнôмъ, одностайнôмъ думаню. Неразъ пожалувала вже давного житя, що покинула, зъ котрымъ зôрвала, бо зъ села долѣтали до неи свобода, радощѣ, спѣвы и голосы щасливѣйшихъ вôдъ неи людей. А тѣ люде дивили ся на неи, якъ на пропащу; нѣщо не лучило еи зъ ними, була для нихъ чужа: всѣ витали еи глумливымъ осмѣхомъ и понурымъ поглядомъ, нѣхто не промовивъ слова, нѣхто не простягнувъ руки. Тамъ на другôмъ боцѣ озера спѣвали на сѣрôмъ ланѣ женцѣ, що ледво мрѣли въ дали бѣлыми сорочками. Ихъ пѣсня долѣтала до уха Уляны, пригадуючи ѣй давну свободу. — А она сидѣла зъ опущеными руками безъ пѣснѣ на устахъ, безъ дѣла, безъ цѣли — що дня смутнѣйша, бо що дня на дармо выжидала его повороту. А его не було.

Вечерами бачила, якъ люде збирали ся биля коршмы, якъ танцовали при звукахъ скрипокъ и решета — прислухувала ся веселому танцеви и бѣлою запаскою утирала слезы.

Минувъ и другій тыждень — вôнъ не вернувъ, не давъ о собѣ звѣстки. Уляна, що дня неспокôйнѣйша, а все сама и сама. Нѣхто еи не потѣшить, нѣхто до неи не промовить; всѣ слухають, але дбати о неи, не дбає нѣхто. Часомъ привитає прохожого, просить о ласкаве слово, але въ замѣнъ за се дôстане лишь згôрдный и понурый поглядъ.

Другои недѣлѣ згадала на своихъ дѣточокъ и заплакала. — Сироты, подумала, сироты передъ часомъ! — О! пôйтибъ та подивити ся на нихъ, поцѣлувати, приголубити.

(Дальше буде.)

скандалъ. Крики: До порядку! Спокôй! — Лiґеръ: Говорѣть о фондацiи Францъ Iосифа, то буде лѣпше! По тôмъ настала велика сварка, середъ котрои Шнайдеръ зажадавъ установленя окремои комисiи для наганы Врабеца.

Коли вôдтакъ въ палатѣ наставъ спокôй промавлявъ мѣжь иншими мiнiстеръ фiнансôвъ и сказавъ, що ему здає ся, що всѣ жалобы вôдносять ся до фальшивои интерпретацiи закона и тому буде вôнъ старати ся зарадити. Передовсѣмъ же уважає вôнъ своимъ обовязкомъ старати ся о то, щобы ненарушити рôвноваги въ буджетѣ. Въ справѣ валюты покликавъ ся мiнiстеръ на то, що вже въ комисiи сказавъ, що треба дуже осторожно и оглядно поступати — то его проґрама и длятого не хоче запускати ся въ дебату. По довгôмъ рядѣ жалобъ пос. Ґеца на поступованє властей при поборѣ податку перервано дебату а Врабецъ домагавъ ся наганы для Лiґера за то, що вôнъ нагадавъ ему фондацiю Францъ-Iосифа. Вiцепрезидентъ Хлюмецкiй сказавъ на то, що о тôмъ буде рѣшати комисiя для наганы. По кôлькохъ интерпеляцiяхъ закрыто засѣданє.

Переглядъ полiтичный.

Нѣмецкого цѣсаря витають въ Амстердамѣ зъ великою утѣхою и гостять дуже щиро. Дня 1 липня бувъ цѣсарь зъ женою и въ товариствѣ реґентки королевои въ державнôмъ музею, объѣздивъ мимо великого дощу мѣсто, а пôдчасъ ґалевого обѣду на дворѣ королевскôмъ, на котрôмъ бувъ запрошеный также амбасадоръ французскiй, пôднесла королева реґентка тоастъ въ честь цѣсаря и цѣсаревои Нѣмеччины. У вôдповѣдь на те цѣсарь дякуючи, пôднѣсъ тоастъ на честь обохъ королевъ (матери-реґентки и доньки) и голяндского народа. Пôдчасъ цапфенштрайху були цѣсарь и цѣсарева на бальконѣ королевскои палаты, де находивъ ся такожь и кн. Вiдъ зъ женою. Коли капеля заграла народный имнъ прускiй, цѣсарь уклонивъ ся обомъ королевимъ и повитивъ масы народа.

До Лондона мала наспѣти зъ Константинополя не потверджена ще автентично вѣсть, будьто-бы Порта намѣряла въ найблизшôмъ часѣ задекретувати полученє Всхôднои Румелiи зъ Болгарiею и признати кн. Фердинанда законнымъ княземъ, та що переговоры въ тôй справѣ вже на укôнченю. Розумѣє ся, що такi приватнi вѣсти поки-що, не мають великого значѣня.

Pest. Lloyd доносить, що пôдчасъ послѣдного переѣзду черезъ Вѣдень зробивъ князь Фердинандъ болгарскiй вiзиту мiнiстрови справъ заграничныхъ, ґр. Кальнокому и конферувавъ зъ нимъ довшiй часъ.

Пôсля донесень зъ Константинополя находить ся Порта въ дуже труднôмъ положеню, бо немає кораблѣвъ, потрѣбныхъ на перевôзъ войска, котре хоче выслати противъ ворохобникôвъ въ Еменѣ. Тымчасомъ ворохобники въ Еменѣ прибирають щоразъ грôзнѣйше становище. Отъ що лишь наспѣли новi вѣсти о ихъ побѣдѣ надъ войскомъ отоманьскимъ.

Новинки.

— **Именованя**. Президiя высшого суду краевого у Львовѣ именувала: офiцiяла рахункового, Тита Ербена рахунковымъ ревiдентомъ; асистента рахункового Вiльгельма Гицкевича офiцiяломъ рахунковымъ; рахунк. практиканта Ивана Житмонта Хелминьского асистентомъ рахунковымъ и бувш. слухателя правъ, рахунк. калькулянта Стан. Круницкого практикантомъ рахунковымъ при ц. к высшôмъ судѣ у Львовѣ. — Краєва Рада шкôльна именувала дѣйстного учителя при школѣ етат. въ Гарасимовѣ, Ивана Ярмоловича, новичного обовязки провiзоричного учителя въ Корничу, дѣйстнымъ учителемъ въ Корничу.

— **Громадѣ Бышкôвцѣ** въ повѣтѣ бучацкôмъ удѣливъ Е. Вел. Цѣсарь 50 зр. запомоги на будову школы.

— **Е. Величество Цѣсарь** надавъ ґр. Мечиславови Борковскому, послови соймовому и до Рады державнои, почестъ шамбеляна зъ увôльненемъ вôдъ таксы.

— **Въ Калуши** вôдбуде ся дня 4 серпня доповняючiй выбôръ одного члена повѣтотовои Рады зъ меншихъ посѣлостей, а дня 6 серпня одного члена зъ мѣстъ и мѣсточокъ.

— **Вѣсти зъ Буковины**. Зъ покусаныхъ скаженымъ вовкомъ особъ въ Садаґурѣ умерла вже четверта жертва, 50-лѣтна Домiнiка Гливка. Задля тяжкихъ ранъ годѣ було еи перевезти до Букарешту, де лѣчать на скаженину, тому лѣчила ся 69 днѣвъ въ черновецкôмъ шпитали, щобы выгоити раны; вийшовши изъ шпиталю, захорувала на скаженину и померла. — Въ Раранчу, де то вже разъ переходили люде зъ православiя на унiю, настали знову якiсь заколоты громадянъ зъ православнымъ парохомъ Левескуломъ, котрый мѣшає ся въ громадски справы та робить мѣжь людьми колоту. Громада высылала въ тôй справѣ депутацiю до православного митрополита Морарiя-Адрiевыча, щобы перенѣсъ де пароха, а нѣ, то громада перейде на унiю.

— **Тучѣ и грады**. Дня 1 липня переходила понадъ Львовомъ на два опады велика злива зъ градомъ въ Дублянахъ били громы, спалили двѣ хаты, въ одной зъ нихъ убивъ грôмъ двоє дѣвчатъ а одну тяжко покалѣчивъ. Въ жовкôвскôмъ повѣтѣ заливъ хмароломъ село Мацошинъ, вода порозрывала зелѣзничнi насыпы, рѣка въ Мацошинѣ забрала мôстъ разомъ въ трома переходячими тогдѣ мостомъ чоловѣками, зъ котрыхъ одинъ не встигъ выратувати ся та утонувъ. Межи Мацошиномъ а а Жовквою, Жовквою и Глиньскомъ здержано рухъ зелѣзницъ, бо вже таки того самого дня (1 липня) мусѣвъ потягъ зô Львова стояти цѣлу нôчь въ Куликовѣ. У Войниловѣ буря ломила дерева, а градъ, на лѣсковый орѣхъ завбôльшки, страшно вытовкъ бульбы, горохъ, бôбъ, коноплѣ, гречку и кукурузу, порозкидавъ копицѣ конюшины по поли. Таке саме дѣяло ся того дня и на Буковинѣ. Въ Чернôвцяхъ ударивъ грôмъ въ одинъ дôмъ, а другiй приголомшивъ якусь дѣвчину. — Дня 21 м. м. въ селѣ Радванѣ пов. домбровского поздиравъ вѣтеръ дахи зъ хатъ, пообалювавъ плоты, поломавъ сады и вхопивъ у воздухъ одну жѣнку, котра, спадаючи, дуже потовкла ся. — Дня 20 м. м. въ Ярославщинѣ черезъ зливы и выливъ потокôвъ 13 громадъ понесли великi шкоды. Въ Золочѣвщинѣ пôсля урядового справдженя поробили грады та зливы шкоды въ 37 громадахъ. — Зъ Ґрацу доносять, що тамъ такожь хмароломъ попôдмулювавъ богато домôвъ въ двохъ мѣсцевостяхъ надъ рѣкою Мурою, черезъ що богато особъ згинуло, а крôмъ того засѣвы знищенi

— **Добре „змалювавъ", нѣчого й казати.** Фелiксъ Заблоцкiй, маляръ, власститель реальности въ Кристинополи и бувшiй писарь громадскiй въ кôлькохъ селахъ, саме малювавъ тогдѣ церковь, коли его приарештували, привели до Сокаля, а зъ вôдтамъ, по короткôмъ судовôмъ слѣдствѣ вôдставили въ кайданкахъ до карного суду у Львовѣ. А причина увязненя ось яка: п. Гоголевскiй, люстраторъ громадскихъ касъ зъ повѣтового выдѣлу сокальского вôдкрывъ въ селѣ Клюсовѣ, де Заблоцкiй писарювавъ, — грошевi дефравдацiи Рада повѣтова выслала свого делеґата, о. В. Чернецкого до Клюсова, щобы перепровадивъ слѣдство. Слѣдство выкрыло, що Заблоцкiй справдѣ „змалювавъ" поважну сумку громадскихъ грошей, а повѣт. Рада вôддала справу судови. Пôдчасъ судового слѣдства якiйсь „нѣбы приятель" приславъ п. Гоголевскому на его именины фляшочку „доброи вышнѣвки", а п. Гоголевскiй, перечуваючи, що то за дарунокъ, вôддавъ фляшочку властямъ, котрi выкрыли въ горѣвцѣ сильну отрую-стрихнiну. Догадуючи ся, що се мабуть справка Заблоцкого, телеґрафiчно приказали его увязнити.

— **Ґр. Гартенавъ** (кн. Александеръ Батенберґскiй) —якъ доносять зъ Градеца—списавъ передвчера вже завѣщанє на выпадокъ смерти. Лѣкарѣ якось не могуть погодити ся въ ореченю хоробы ґр. Гартенава и однi кажуть, що вôнъ подужає, хочь може не такъ борзо, а другi знову спецiялiсты хоробъ кишковыхъ ворожать дуже лихо, бо кажуть, що якъ не удасть ся швидко усунути болякôвъ на кишкахъ, то вытворить ся ракъ, а тогдѣ вже нѣчо не поможе.

— **Крадѣжь цвѣтôвъ въ церквѣ.** Въ церквѣ св Николая при Жовкôвской улици украла зъ вôлтаря Леонтяна Спôлка два вазоны зъ цвѣтами, прийшовши нѣбы помолитя ся. Парохъ церкви казавъ еи приарештувати.

— **Львôвскi злодѣѣ:** Марiянъ Ґонсьоровскiй, Францiшокъ Кiршъ и Володиславъ Завадовскiй выѣхали дня 29 червня до Праги... „оглянути" выставу. Цѣкава рѣчь, якъ имъ тамъ поведе ся.

Штука, наука и лiтература.

— **„Задля святои землѣ"**, перекладъ повѣсти Севера, друкованый въ фейлетонѣ нашои ґазеты, а теперь надрукованый особною книжкою, похвалило „Дѣло" и „Kurjer Lwowsk-iй. „Дѣло" написало: „Сю повѣсть зъ житя мазурского люду уважають критики одною зъ найлѣпшихъ, а перекладъ п. П. Кирчова гладкiй и старанный". Подôбно каже и „Kurjer Lwowski", що „перекладъ вôдзначає ся краснымъ и богатымъ языкомъ рускимъ". П. Т. Читателѣ могуть дôстати сю повѣсть черезъ нашу редакцiю за 45 кр. зъ почтовою пересылкою.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

4 липня	Львôвъ	Тернопôль	Подволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·50 10·30	9·25 10·—	8·90 9·85	9·50 10·50
Жито	7·——7·50	6·50—7·20	6·20—7·05	7·——7·65
Ячмѣнь	7·——7·30	6·— 10·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·— 8·—	7·——7·35	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13·—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	18·—19·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 лiтр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18·— до 19·50 зл.

Овесъ пошукує ся.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 4 липня. Комисiя для наганы, зложена зъ прословъ Коронiнiого, Кiнбурґа, Чернiна, Шеренiого, Абрагамовича, Ґеца, Рольсберґа, Кайля и Адамека выбрала предсѣдателемъ пос. Коронiнiого и радила три годины, але результатъ нарады постановила держати въ тайнѣ.

Градецъ 4 липня. Станъ здоровля ґр. Гартенава значно поправивъ ся; оногды и вчера встававъ вôнъ вже на кôлька годинъ зъ постелѣ.

Ґаґа 4 липня. Жителѣ мѣста приняли тутъ нѣмецку пару цѣсарску надзвычайно симпатично. Цѣсарь зъ цѣсаревою и королевою реґенткою обѣздѣли мѣсто, витанi всюды ентузiястично.

Ротердамъ 4 липня. Нѣмецка пара цѣсарска розпращавшись зъ королевими поѣхала до Анґлiи. Обѣ королевы вернули до Ґаґи.

Ґаґа 4 липня. Урядова ґазета пише, що гостина нѣмецкои пары цѣсарскои причинить ся богато до удержаня и скрѣпленя добрыхъ вôдносинъ межи обома династiями и народами.

Кальоча 4 липня. Кардиналъ Гайнальдъ лежить умираючiй; лѣкарѣ стратили надѣю на его подужанє.

Букарештъ 4 липня. Бувшiй мiнiстеръ Коґольнiчану померъ въ Парижи. Похоронъ вôдбуде ся на коштъ державы.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкiй.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

КОСЫ зъ маркою „КОСАРЬ“

зъ англійскои срѣбно-сталѣ (Silver-Stell)

розсылає выключный складъ фабричный для Австро-Угорщины!!!

Л. Мінцера въ Дрогобычи

(Галичина)

Тѝ косы вôдзначують ся *легкостію подвôйнымъ гартомъ, остротою и суть майже не до зломаня.* Одно поклепане выстає на довшій часъ. Навѣть безъ попередного клепаня надають ся до остреня. За одноразовымъ заправленемъ (острымъ камѣнемъ) косять до 120 крокôвъ и найтвердшù травы гôрскù.

За доброту кождои косы пріймає ся повну поруку.

Косы доставляє ся у формѣ краєвôй и въ довготахъ довôльныхъ по цѣнахъ:

Довгота	62	65	70	75	80	85	90	95	100 ctm
Цѣна шт.	1·—	1·5	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70 злр

Брусы дô остреня 15 кр.

Высылка скора **лишь за готôвку або послѣплатою** почтою або зелѣзницею; фрахтъ вôдъ однои косы выносить 2 до 3 кр. при вôдборѣ що найменше 10 штукъ. — Численнù листы похвальнù доручає ся до пересылки.

Осторога передъ обманьствомъ!!! Правдивù суть лишь косы зъ маркою „Косарь“ выбитою на вôдворотнôй сторонѣ пятки и спроваджені просто вôдъ фірмы

Л. Мінцеръ въ Дрогобычи (Галичина).

Господарѣ збираючù замовленя мають провізію.

Equitable.

Найбôльше Товариство асекураційне на свѣтѣ, концессіоноване въ Австріи 11 наздерника 1882 р.

Резерва для убезпеченыхъ въ Австріи мусить бути въ Австріи складана, а крôмъ того служить на покрытье убезпечень палаты Товариства у Вѣдни (Stock im Eisenplatz), вартости 2 миліонôвъ.

Ґенеральна аґенція для Галичины и Буковины у Львовѣ ул. Валова ч. 3. пôдъ управленемъ И. Піепеса.

Найбôльше	Найпевнѣйше	Найкорыстнѣйше
Станъ убезпеки зъ кôнцемъ р. 1890 1,801.656.182 злр. Новù интереса въ року 1890 509,565.267 злр.	Майно власне зъ кôнцемъ р. 1890 298,109.361 миліоновъ злр.	Резерва выскôвъ, въ котрôй мають уділъ убезпеченя злр. 59,351 11[illegible].

Всякù комбинаціи убезпечень на житье.

Надзвычайнù корысти.

ВИЛЬГЕЛЬМЪ НЕТРОУФАЛЬ,

у Львовѣ, улиця Ягайлоньска ч. 16,

выконує всякого рода

предметы металевù, выдавленù,точенù, округлù и подовговатù,

а именно:

для бронзовничихъ, серебряныхъ и золотыхъ якъ тоже для мѣдяныхъ, зелѣзныхъ и нюренберґскихъ всякого рода и рôжныхъ металѣвъ въ пожаданôй величинѣ и образци выробôвъ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купує и спродає

всякù ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жаднои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручає:

$4\frac{1}{2}\%$ листы гипотечнù.
5% листы гипотечнù преміованù.
5% листы гипотечнù безъ преміи.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Тов. кредитового земс.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Банку краєвого.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку краєву галицку.
4% пожичку пропинаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку пропинаційну угорску.

4% угорскù-Облигаціи индемнизаційнù,

котрù то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купує и продає **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного пріймає ôдъ Вп. купуючихъ всякù **выльосованù, а вже платнù мѣстцевù** паперѣ цѣннù, якъ также **купоны за готôвку, безъ всѣлякои провизіи, а противно замѣсцевù,** лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрù самъ поносить.

КВИЗДЫ

Корнайбургскій порошокъ до поживы коней, худобы и овецъ.

Вже майже ôдъ **40 лѣтъ** уживаный зъ **найлѣпшимъ успѣхомъ** въ многихъ стайнихъ при **браку охоты до ѣди, лихимъ травленю для поправленя и помноженя молока у коровъ;** порошокъ той пôдтримує также **силу опираючу ся звѣрятъ** противъ **злымъ вплывамъ.**

Цѣна пуделочка 70 кр. ½ пуделка 35 кр.

Правдивый можна лишь зъ наведеною маркою охоронною, получити у всѣхъ антикахъ и дрогуеріяхъ Австро-Угорщины.

Щоденна експедиція почтова:

Franz Joh. Kwizda

k. u. k. österreich. und k. rumän Hoflieferant, Kreisapotheker Korneuburg bei Wien

500

найновѣйшихъ взорôвъ красныхъ зефірôвъ, полотенъ и оксфортôвъ отримавъ и спродає найтаньше

Центральный складъ ПОЛОТЕНЪ корчиньскихъ

Львôвъ пл. Маріяцкій ч. 1 **„Пôдъ Прядкою“.**

Пробки франко.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафлегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 80 кр.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧÙ

достати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

Рôкъ 1843 заложеня

ЗНАМЕНИТА

МАСА ВОСКОВА

власного выробу

загально за найлѣпшу узнана

также

ГЛЯЗУРА БУРШТИНОВА

до лякированя пôдлоги, сохне дуже скоро

заразомъ

головный свôй складъ

фарбъ, покостôвъ, лякерôвъ, неменше также оливу до паленя и до машинъ

поручає

ВОЛЬФЪ ЧОППЪ

у Львовѣ Жôвкôвска ч. 2.

Рôкъ 1843 заложеня.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.